

Ангел Каралийчев
Лозарят и косето

Напекло топлото мартенско слънце. Закапали весело капчуците. Стопанинът грабнал ножицата и се провикнал към косето:

– Хайде, косе-босе, тръгвай с мене да подрежем лозите!

– Не мога – отвърнало косето, – защото си имам работа: гнездо вия.

И отлетяло за сламчици.

Зашумял развигорът над хълмовете. Избуяли новите ластари на лозите. Бръмнали пчелите по градините. Стопанинът нарамил мотиката и погледнал към гнездото на косето:

– Тръгвай, косе, с мене – да прекопаем лозето!

– Дума да не става! – отвърнало косето. – Аз тъкмо сега съм захванало да снасям яйца!

И се накокошинило в гнездото.

Затрещели юнските гръмотевици. Проливни дъждове окъпали земята. Стопанинът нагърбил пръскачката и пак викнал на косето:

– Косе-босе! Хайде да пръскаме, че маната може да изгори гроздето.

– Върви сам! Не виждаш ли, че аз тука пиленца мътя! – отвърнало косето и притихнало в гнездото.

Гъсти буренаци заглушили лозите. Грижовният стопанин наточил косера си и попитал косето:

– Няма ли, косенце, да дойдеш с мене да оплевим лозето?

– Няма! – отвърнало косето. – Сега пък ще уча пиленцата си да хвърчат.

Настъпила есента. Кехлибарени гроздове натегнали под лозите. Стопанинът подкарал кораба към лозето.

– Къде си, косе-босе? – провикнал се той.

– Тук! – изчуруликало косето.

– Хайде да берем грозде!

– Ида! – пръпнало косето. – Почакай само да повикам пиленцата си. Всички ще береме!

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев
Български народни приказки
Издаелство „Народна младеж“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3548>]